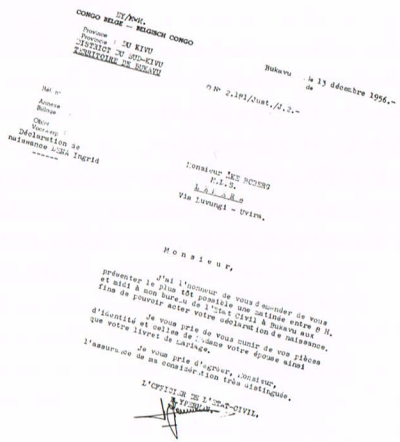
Från tre till fem

När vi varit i Kongo i ett och ett halvt år, föddes vår tredje flicka. Då kom detta brev från den belgiske "administratören" för området vi bodde i. Det gällde att registrera den nya världsmedborgaren på lagligt sätt.

CONGO BELGE — BELGISCH CONGO

Bukavu, le 13 décembre 1956.

Monsieur,

J'ai l'honneur de vous demander de vous présenter le plus tôt possible aux bureaux de l'Etat Civil à Bukavu afin de pouvoir faire votre déclaration de naissance.

Je vous prie de vous munir de vos pièces d'identité et celles de votre épouse ainsi que votre livret de mariage.

Je vous prie d'agréer, Monsieur, l'assurance de ma considération très distinguée.

L'OFFICIER DE L'ETAT-CIVIL,

Lite missionshistoria

1923 blev ett mörkt år för Kongomissionen. I maj månad avled Svea Flood i malaria, i december dog tre missionärer: Ruth Jonasson, Berta Eriksson och Joel Eriksson troligen förgiftade. I slutet av år 1924 flyttade Julius och Ruth Aspenlind från Uvira till Lemera uppe i bergen. De övriga missionärerna reste hem för vila.

Genom offer och lidanden började missionen i Kongo. Resul-

taten blev ringa, men vid slutet av år 1927 fanns en liten församling på 35 medlemmar där.

År 1927 återupptogs arbetet i Uvira. 1930 fanns det 16 missionärer och 69 kristna i Lemera och Uvira. Fyra missionärer och 18 nationella lärare undervisade i de fyraåriga skolorna med sammanlagt 669 elever.

Från denna ringa begynnelse utvecklade sig verksamheten och spreds till nya områden. När vi kom 1955 fanns det 82 missionärer på 16 missionsstationer med 26 709 medlemmar i församlingarna. Skolorna hade också vuxit ut till att med byskolorna bli 443 stycken med över 700 lärare.

Fem år senare, 1960, hade de kristnas antal stigit till 35 106 och elevantalet i skolorna till 45 000. 21 missionärer var verksamma i skolorna. Utvecklingen av skolverksamheten och församlingstillväxten gick hand i hand. 1960 studerade 250 elever vid seminarierna i Lemera.

Efter 35 års arbete visade det sig att skolverksamheten bar frukt i ökning av församlingarnas medlemsantal. Skolorna betydde också mycket vid uppbyggnaden av församlingarnas inre liv, administration och bibelkunskap.

1960 var ett brytningsår. Kongo stod inför sin självständighet och även Burundi och Rwanda planerade sina självbestämmandeförklaringar. Då besöktes missionsområdet av församlingsledare från Sverige, pastorerna Lewi Pethrus, Willis Säwe, Harald Gustafsson och August Brissler. Dessa pastorer var närvarande i konferensen i Bujumbura, varvid flera viktiga beslut togs: till de nationella församlingarna överlämnades kyrkor och kapell som deras egendom, kommittéer tillsattes för att skriva stadgar för församlingarna, beslöts om att utvidga bibelundervisningen och att aktualisera litteraturverksamheten. Den historiska konferensen hölls i Bujumbura den 30 maj - 6 juni 1960.

Människor jag minns från Kongo-tiden

Alla missionärerna är personligheter och väl värda att bli omnämnda. Det är dock några som särskilt har fastnat i minnet. Det gäller också afrikaner. Jag vill berätta om några här.

Linnéa Halldorf bodde och arbetade på Lemera, när vi kom dit. Hon hade varit i Afrika 30 år redan då. Hon var en typisk pionjär utan några krav på komfort för egen del.

Hon var den enda utbildade lärarinnan bland missionärerna under många år och var den som startade folkskollärarseminariet.

Linnéa Halldorf

Hon älskade att undervisa och fick goda resultat. Mest tyckte hon dock om att packa sin matkasse med den sotiga kaffepannan och ett mycket litet knyte med kläder och ge sig ut på långa färder i väglöst land. De flesta - afrikaner och missionärer - hade svårt att hålla hennes marschtakt. Hon höll möten och predikade och undervisade efter hela vägen. Vi visste egentligen inte vad hon levde av hemma på stationen. Hon tycktes mest äta bär från buskar som vi kallade mullbär och dricka kaffe. Hon lärde sina elever att bedja och leva gudfruktigt. Hon kallades allmänt för Kanyabunyange, ett namn som Julius Aspenlind givit henne vid välkomstmötet till Lemera. Det var benämningen på en blomma som liknade linnean.

Linnéa var känd och respekterad överallt i Zaire och Burundi. För oss unga missionärer var hon ett lysande föredöme.